

Сльоза Сирина

Про книгу

Її зрадили всі, хто мав би захистити. Вона мусить сама захиститися від наклепу, який невблаганно руйнує її життя. Вона ще не знає, що справжні реліквії завжди повертаються до тих, кому повинні належати. І справжні почуття — теж.

ЛІАВРЕНЮК
СМІНЮК

Марія
Сергій

СЛЬОЗА

СИРИНА

Серія «Детективна агенція М»

Марія Лавренюк,
Сергій Синюк

Сльоза Сирина

Серію «Детективна агенція М» засновано 2019 року

Лавренюк М.

Сльоза Сирина : роман / М. Лавренюк, С. Синюк. — Тернопіль : Навчальна книга — Богдан, 2021. — 304 с. — (Серія «Детективна агенція М»).
ISBN 978-966-10-7372-1

Її зрадили всі, хто мав би захистити.

Вона мусить сама захиститися від наклепу, який невблаганно руйнує її життя.

Вона ще не знає, що справжні реліквії завжди повертаються до тих, кому повинні належати.

І справжні почуття — теж.

Охороняється законом про авторське право.

*Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавця.*

«Навчальна книга — Богдан»,
просп. С. Бандери, 34а, м. Тернопіль, Україна, 46002.

«Навчальна книга — Богдан», а/с 529, м. Тернопіль, Україна, 46008.

У випадку побажань та претензій звертатися:

т/ф (0352) 520 607; 520 548 office@bohdan-books.com

Інтернет-магазин «НК-Богдан»:

www.bohdan-books.com mail@bohdan-books.com

т. (0352) 519 797, (067) 350 1870, (066) 727 1762

Електронні книги: www.bohdan-digital.com

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Гагаріна, 27: т/ф (044) 296 8956; (095) 808 3279,
nh-bogdan@ukr.net

Інтернет-магазин «Дім книги»: dk-books.com

т. (067) 350 1467. (099) 434 9947

Глава 1

— Така погода собача, такий настрій паскудний, хоч бери й справді знов заміж виходь! — мініатюрна брюнетка в сіро-коричневому картатому платтячку в обтяжку зітхає і відвертається від вікна, за яким шаліє остання квітнева негода. Вітер поривчасто шарпає гілки беріз, кидає в шибку перемішаний зі снігом дощ.

— «Я і Іван, Іван і я, яка чудова мала скластися сім'я...» — намугикує у відповідь ефектна білявка високого зросту із надто скульптурними округлостями, що розпирають сірий брючний костюм та білу блузку з широким коміром. — Досі дивуюся, як ти не втримала біля себе отого принца з чорним «гелендвагеном» і манерою роздаровувати за просто так квартирки в Шумську... Ти ще цілком маєш чим перетворити найфіктивніший шлюб на справжнісінький.

— Та то навіть і не фіктивний шлюб був, — пояснює брюнетка. — Просто ситуативний бартер. Я порятувала хорошого дядька від якихось там службових неприємностей, він мене — від домашніх. Якби не Іван та його «гелендваген» — у Матвіївцях мені би й досі кості перемивали. А мати б за серце хапалася. То ж уже шалаш стояв, кабанів позаколювали, пундиків напекли... А я нареченого послала далеко й назавжди.

— Свет, а ніяк не можна було так, щоб не послати? Він же теж перспективний принц був, хіба ні? «Лендроверу» до «гелендвагена», звісно, далеко. Але ж зате — особнячок у Кракові. Ще й професор...

— Не професор, а тільки доцент... А в тому особнячку світило мені бути тільки служницею. Такою собі «медхен фюр аллес» зі штампом в паспорті. От ніби виріс чоловік в Україні, а як тільки дали йому польський паспорт — так і перестав українців вважати людьми.

— І ніяк не можна було потерпіти п'ять років, виробити громадянство, закріпитися за той час на гарній роботі — і тоді послати?

— Ніяк не можна! Є такі слова і справи, після яких треба рвати зразу. Інакше об тебе будуть ціле життя ноги витирати.

— Навіть якщо його любиш?

— Особливо якщо його любиш!

— І що, дотепер? — не втримується від питання білявка.

— Чого не гоять ліки — гоїть час. А він іде. Тому п'ять років у мене нема. Тридцять п'ять — це вже вік, Валю! — зітхає брюнетка. Видно, що це зітхання таки трохи кокетливе. Мініатюрна пластикна фігурка, відточена постійними фізичними вправами. Досконалі білі зубки, створені майже з нічого зусиллями обласних стоматологів та виразні карі очі дозволяють їй виглядати значно молодшою від паспортних тридцяти п'яти років.

— Ну це, як казали в університеті, — філософія серця. Ти хоч цього разу замість нього мозок вмикай. Бо в принципі — отой твій Петро — якраз адекватна компенсація за всіх притомних принців, з якими не зрослося. Грошова безклопітна посада. Багатий впливовий тато. І до тебе дуже нерівно дихає.

— Ага... Тільки ще там є мамуня-свекруня, яка носитья зі своїм графським походженням, багатою родиною і явно хотіла би синові як не багатій, то хоча б престижнішої невістки. Полячки, чешки, або хоча б міністрової дочки чи актриси з Києва. Тільки гляне — і в очах, як у телевізорі, видно: нащо мені в невістки ота злидота, що по базарах їздила і валянки продавала? А потім ще із сільської школи не вилазила. Одним словом, я для майбутньої свекруні — злидота безрідна і нічого більше.

— Ну нічо... Скоро тебе по телевізору покажуть. А після такої розкрутки — який видавець відмовиться друкувати книжку твоїх краєзнавчих розвідок і легенд? Так що до весілля вже цілком зможеш казати, що ти — письменниця. А то — ще крутіше, ніж артистка. А може, котрийсь телеканал і на роботу візьме, як ото тобі журналісти під час прес-туру обіцяли...

— Для того, щоб передачу таки зняли, треба щоб наша знахідка пройшла експертизу, щоб довели її справжність...

У двері просувається білява гривка. Тихий голосок майже співає:

— Світлано Василівно, вас голова викликає до себе, — брови сходяться дашком. Валька підбадьорливо киває.

Чого це голова кличе? Може, грошей дали на музей Гуго Коллонтая? Експозицію вони з Ольгердом в електронній формі вже рік як зробили і тепер вона чекає грошей та приміщення. А може, якесь матеріальне «дякую» за гарну експозицію на інвестфорумі? Премія!.. Цього вголос не скаже, щоб не зурочити. Може, хтось із області зацікавився

результатом інвентаризації культових споруд? Такий шедевр знайшли! Може, статтю яку запропонують опублікувати?! Ясінська відчуває, як задоволення огортає все єство. Сама збере гроші на захист!

До кабінету голови двоє дверей. Та Світлана пробігає перші й закриває тільки другі. Ну, не треба, щоб усі чули, про те, що її преміюють. Люди живуть на мінімалку, навіть без інтенсивності. Хоча більшість виконує роботу, яку за штатом мають робити двоє.

— Гроші за книжку вже взяла? То відклади щось на адвоката! — голова не сидить, а нависає над столом, ніби готується для стрибка через нього.

— Я?.. — створений в уяві світ сиплеться, як вітраж від удару молотка, дзвенить об підлогу осколками.

— Ви, Світлано Василівно! Ви усвідомлюєте, що вам світить від трьох до п'яти років?! — очі голови звужуються. Зрозуміло одне — він зневажає Світлану. Але за що? Про які гроші він говорить? Вона ж розраховувала, що він премію...

— Я?.. Мені?.. — дзень-дзень... останні скалки кольорових скелець розлітаються й ранять.

— Так! Вам! Ти де книжку ту поділа? Хвалитись по всіх околицях, телебачення з Києва кликати — воно вміє, а документи правильно зробити — розуму бракнуло!

— Чому ж бракнуло? — Світлана так просто не дасть себе личком по лайну возити. Не для того вона це личко глядить і плакає. Не для того щовечора маски з печеричок на нього кладе. Не для того Саша Янченко вже три вечори навідувався це личко поцілувати. Та зрештою — не для того в далекому Кракові доцент Ледуховський фото цього личка на робочому столі ноутбука тримає і, дивлячись на нього, наснаги набирається.

— Вікторія Назаренко, старший науковий співробітник Музею книги. Вона й забрала книжку в Острог, і навіть акт прийому-передачі зробила.

— Акт між громадою і музеєм! — не відступає голова. — А ти прогавила одну суттєву деталь: після війни в державну власність відібрали і церкву, і каплицю. В дев'яностих церкву повернули громаді. А каплицю — ні! От і виходить, що писаним музейницею

актом можна сраку обтерти, а держслужбовець тринадцятого рангу Ясінська допустила зникнення державної власності, в якій тільки страхова ціна може до п'ятиста тисяч гривень доходити. До того ж, чого то острозька музейниця совається по Тернопільській області? Нудно їй вдома стало? Чи, може, вона знала, що книжку знайдуть, через те й приїхала? Може, ти про цю книжечку раніше знала, а під цю поїздку красивенько все підвела, щоб книжечка з пункту «а» вийшла, а до пункту «б» не добралася? Але то не мій клопіт! Дзвонила прокурорша району. Хапай всю свою макулатуру по релігійних питаннях — і мухою в прокуратуру!

Світлані стає млосно. Знов спливає питання — от на фіга тобі ця робота була? Сиділа собі в селі й горя не знала. Та ти ж, як теля дурне! Правильно голова кричить. Вже ж мала замороку з молодшим радником юстиції, свіжоспеченою прокуроршею району Лілією Вальченко. Тиждень тому, наступного дня після призначення приперлася громадянка начальник у Бірки, на нараду з розв'язання міжконфесійного конфлікту: коси в дульку закручені, очей за темними окулярами не видно, губи суворо підтиснуті. Така «сорокалітня дівушка». На високому лобі ніби написано «майор»... Вкотилася, як танк, і крижаним тоном сказала, що проєкт мирової угоди між релігійними громадами не може бути прийнятий, оскільки в ряді положень суперечить статтям чотирнадцятій, шістнадцятій та двадцять восьмій Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації». А Світлана над тим проєктом пріла два дні і три ночі! І насилу додумалась, як можна приплющити очі на менш важливі статті Закону, щоб змусити обидві сторони виконати вкрай потрібні. Та в нас завжди «по закону» і «по-людськи» — діаметрально протилежні речі. Але спробуй тут не по-людськи, коли під церквою вже осіб по сорок від обох громад шумлять, і в декого вже пруди арматурні в руках, а в інших — вила з косами напихваті.

Добре, що гуманітарна заступниця увімкнула професійний досвід і жіночу інтуїцію, зрозуміла, чим усе це може закінчитись, притиснула прокуроршу авторитетом. Угоду підписали, люди розійшлися. А через два дні, в кабінеті голови адміністрації, без войовничої масовки за плечима, батюшки притихли, проявили розуміння та здатність до

компромісу — і підписали всі зміни та доповнення до угоди, чим привели її в повну відповідність до чинного законодавства...

— Але, відповідно до законодавства з охорони пам'яток, ми мусимо передавати рукописні книги для експертизи у профільні наукові установи. А «Повчання» Єфрема Сирина — рукописна копія... — надломленим голосом пробує заперечити Світлана. — Та й у актах попередніх інвентаризацій цієї книжки не було... Острозький музей книги брав участь в об'їзді за погодженням з обласним управлінням культури, бо тільки вони мають відкритий лист Академії наук на наші території...

— Чим ти взагалі думала? Ти гадаєш, прокуратура працювати не вміє? Правило просте: не пишеш ти — пишуть на тебе. А як повернешся з прокуратури, напишеш заяву на звільнення за власним бажанням. Ти мене зрозуміла?!

Та він же й слухати не хоче!

Та й кому те треба? Державні коридори не люблять суєти і гвалту. Матюкатись тут може тільки начальство. Як казала колишня секретарка голови, тепер пенсіонерка, Дем'янівна: «Ти начальник — я дурак, я начальник — ти дурак!».

Світлана мовчки переступає поріг поки що свого кабінету. Дві пари витріщених очей співробітниць, Вальчині й Ларисчині, мовчки проводжають її до крісла.

— Що там голова? — Валька сьорбає каву з великої, розмальованої нарцисами, чашки. — Каву будеш?

— Не буду... — розбити все! Розтроцити скляний світ, на якому намальовані бежеві стіни з плакатом про гендерну рівність, перекошену, з обвислою дверкою шафу для паперів... Розчовпти нафіг той скляний ковпак життя! А там, за ним — порожнеча. Чорна діра, прикрита потрісканими вітражами.

Валька мовчки ставить на стіл чашку гарячого зеленого чаю. Так, Світлана кави не п'є, а Валька п'є тільки каву, тому й спитала так...

— Голова кричав? Чо' хоче? — Валька спокійно кладе в рот ромбик крекеру.

— Я не буду пити, мені в прокуратуру треба!

— Почекає твій Янченко... — Валька затинається. — Ніде прокуратура не дінеться найближчих п'ятнадцять хвилин. Заспокойся,

попий чайку. Не на чай же вони тебе кличуть?

— Кажуть, що я «Паренезис Сирина» вкрала!

— Ну, я трохи в курсі, голова так горлав, що аж в коридорі чути було. Але не здумай взяти до голови. Їх двісті, а ми на місці. Подзвони-но раніше до Ольгерда. Юрист, як не як, та й історик.

— А що він мені pomoже?

— Подзвони до Ольгерда! — в один голос Валька і Лариска. Рука мимоволі лягає на яскраво-рожевий чохол. Подзвонити? Співробітниця завжди симпатизували «польському панові». А він їм привозив чи передавав натуральну каву і гарні цукерки зі самого Брюсселя.

Шурхоце замок і стальна нокія опиняється в тонких пальцях з акуратним французьким манікюром. Серце завмирає, робить два сильні удари... Ні! Чого я? Що то за така любов? Коли він останній раз сказав їй, що в неї гарні... ну якщо не очі, то хоча б ноги? Коли спитав, як настрої? Зате скільки сторінок написала і літератури перелопатила — стабільно!

Серце затріпотіло зайцем. На повіці забриніла сльоза. От якби він був такий, як тоді, коли вони вперше лежали в обіймах після дев'яти років розлуки. Чого ж він так змінився? Чому зробив із їх стосунків наукову секту з гуру-Ледуховським на чолі?

Гуру! От знайдена книжка опустить його з хмарок на грішну землю!

— В нього, напевно, пари! Він трубки не візьме... — так, трубки він не візьме... а може, візьме?

— Ну, то напиши електронку! — Валька, звичайно, меле фігню, чим Ольгерд зараз pomoже?

Біль знов ледь пронизує ество. А колись помагав... І це було так... щиро і просто... Але про книжку треба розказати. Не буде такий розумний! Та й просто знати про знахідку Ледуховський повинен. Недаремно вона знайдена в капличці, яку він вважає церквою, що побудована його пра-пра-прадідом.

Букви мурахами біжать на екрані. «Привіт! Я в четвер робила інвентаризацію у Матвіївській капличці. У тій, яку твій предок, Станіслав Ледуховський, побудував. Знайшла список «Повчань» Єфрема Сирина. Скоріше за все — копія вісімнадцятого століття. Доби Колонтаєвого батька чи дідуся. Книжка невеличка в одну восьму аркуша, півуставний почерк, простенькі орнаменти. Але в кінці тексту

є приписка: «Слава тобі, Господи, в цей час. У літо сьомої тисячі писані книги ці при царствуванні благовірного цесаря Володимира сина Василькова, а писав їх грішний Ієв, сьомої тисячі в останньому роді. Многая літа князю Володимиру і княгині Ользі». В самому низу останньої сторінки в один рядок скорописом вісімнадцятого століття: «Щедротами й опікою Яна Ялмужника».

Вона зараз в Острозькому музеї книги. Але не думаю, що там пробуде довго. Прокуратура відкрила на мене справу про розкрадання державної власності.

Фігня, звичайно, повна, та нерви мені голова вже витіпав.

Не хотілось тебе турбувати, але, як сяду в Добриводи — не побачу твого здивування від того шедевра. Не вийде тепер доводити мені, що польська знать «тяжко підтримувала» українців на східних кресах. Інакше чому рукопис був захований так глибоко, а не перенесений у пізнішу церкву?

Взагалі, є думка, що це переплетений пізніше оригінал шістнадцятого століття. Можливо?»

Клавіші б'ють об холодні подушечки пальців і затерпають у мізинці. Ентер. Ентер!!!

Руки далі дрібненько тремтять. Світлана ловить себе на думці: вона хоче, щоб він подзвонив, приїхав... Шукає приводу його побачити?

Ану, на фіг! Зараз в прокуратуру треба йти. Небесні, широко відкриті очі Ольгерда заходять за карі, примружені в усміху спокійно-котячі очі Олександра...

Сьорбнула чай. Валька бере телефон і цокотить по клавішах новим манікюром.

— У мене по десять копійок на всі номери! — попереджає Світлана. Валька що, свого телефона не має?

— Угу! — колега продовжує натискати клавіші, тицяє пальцем в свій крутий айфон.

— Що ти шукаєш?

— Телефончик один блютузую.

Світлана хапає подругу ззаду і висмикує з джинсів блузку. Нафіга вона лазить в чужому телефоні? Валька мило посміхається й кладе телефон на стос паперів. Видихає з полегкістю, знов сідає у крісло. А Світлана проводить поглядом вхідну пошту, раз вже сюди ввійшла...

— Тут ще з кафедри від Людки електронка. Бракувало ще якихось зауважень по дисертації... Вже ж на фінішній!

— Снаряд в одну воронку вдруге не попадає. Може, так... якісь новини, — Валька спокійно розглядає площу перед адмінбудинком. — Прочитай, відволічись...

На екрані відкривається PDF-файл зі сканованими сторінками «Medieval Monsley». Англійськими ж словами заголовок повторює назву реферату, який вона, Світлана, здала на екзамені кандидатського мінімуму зі спеціальності. Це, мабуть, Ольгерд постарався, сюрприз зробив. Помиритись хоче! Серце знов забарабанило, кров хлюпнула в щоки. Подзвонити, подякувати... Так, він зробив крок, вона хоче зробити свій! Публікація в такому авторитетному зарубіжному журналі — чималий бонус в очах атестаційної комісії.

Але чому підписи «O.Ledohowski, J.Vogel»?

Кров, яка гріла щоки, кидається в очі чорними згустками. В голові забулькотіло, залило, забило памороки.

Не може такого бути!

Він не міг так із нею!

Світлана ще раз біжить очима по тексту. Це точно її реферат, — просто англійською перекладений. Навіть назва... навіть заголовок не змінили!

Тинь-тинь... Гаряча маса запеченої крові і мозку застигає в горлі. Дихати! Скоріше дихати, а то все вихлюпнеться на робочий стіл! Ще три глибоких вдихи. Здається, все тіло не хоче сприймати побачене.

Це ж повна ж...

— Повний капец! Якої холери я спочатку це не прочитала?! Він... Як він міг!? Ще й цю кобилу приписав! Ясно, чого йому треба було! — хочеться влупити монітор кулаком. Рука сама собою підіймається. Та... ще тільки штрафу за пошкоджену оргтехніку їй зараз бракує до повного щастя! Біль у стиснутих м'язах. Спазм зводить пальці рук і м'язи обличчя. Зуби стискаються.

Це як удар ножем у печінку.

Тепер її захист накривається мокрою онучею. Ольгерд заробив кілька доларів на її роботі і навіть не подумав про те, що її дисертація ґрунтується на цих тезах. І тепер двісті сорок сторінок її пошуків, її

маленьких відкриттів, її недоспаних ночей — не дисертація на ступінь кандидата історичних наук, а повний плагіат.

Чого так!? Чого?

За що вони так з нею?

Хіба, може хто з добрих тітоньок вже передзвонив і накапав про Сашу? А той послухав і помстився в типово чоловічій манері...

Зараз вона все йому скаже! Важка металева «Нокія» слизька, як жива плотвиця. Треба влучити в кнопку виклику!

Три короткі гудки б'ють під дих. Не дають вхопити повітря. У носі крутить. Це вже явно Ольгердова аспіранточка постаралася. Йоланта Фогель. Чи то польська німкеня, чи німецька полячка. Дивилась на Світлану зверхньо і зневажливо, коли з Ольгердом перед католицьким Різдром їздили до Кракова. З родиною — не познайомив, а от, де працює і з ким — похвалився! Показав іграшку колегам! Ота скелетина найбільше фукала. Губи підтисне, очки закотить, ніби плюнути хоче, а виховання не дозволяє. Ще мені одна Марлен Дітріх з Мишокішок, блін!

А підписатись під її роботою — виховання дозволило! Та, що європейські цінності сповідує!

Якесь мазохістське бажання подивитись на ту сволоту примушує зайти у Фейсбук. Може, й написати їй пару лагідних...

Йолантина сторінка. Ольгерд і Йоланта виступають на конференції разом... Біля входу в якийсь монументальний будинок стоять під ручку поряд з кількома солідного вигляду чоловіками. Обіймаються на фоні таких самих щасливих вгодованих пик!

Та як він міг, худобина! Те, що вона його послала, ще ж не означало...

Світлана притулилась правою щокою до холодної лакованої поверхні стола. Дві солоні краплини стеклися в один потік і впали на стіл.

Аж мобільний здригається від обурення. Але так здається тільки секунду.

Це дзвінок.

Це комусь приспичило її добити!

Блін, їй же в прокуратуру треба йти!

— Світлано Василівно? Це Олександр Янченко. Впізнали? — Дякувати Богу! Саша!

— Саш, ти знаєш, мене твоя начальниця хоче посадити?

— Світланко, я б не хотів обговорювати це по телефону. Я, взагалі-то, чекав твого дзвінка трохи раніше. І образився. Чому я маю дізнаватись про те, що з тобою, від Вальки? Невже думаєш, що ти для мене така, як всі решта? — голос тихий, співочий. Вливається в душу й лоскоче, як гарячий глінтвейн. Сором пробігає окропом по жилах. Як вона могла його так образити?!

— Я... Сашо, вибач! Я, якось не встигла... Може, зустрінемося і поговоримо?...

— Ну, не знаю... Хіба що: ти обіцяєш пригостити мене обідом.

— Обідом... так... — Світлана трохи затинається. Що приготувати? М'ясо на крученики вже не встигне розморозитись. Мікрохвильовки за свою зарплату купити не змогла. Може, фірмові деруни з печеричною підливою? — Блін, мене ж до вас у прокуратуру викликають!

— А от, якби ти подзвонила мені зразу ж, як вийшла з кабінету голови, то...

— А звідки ти знаєш, що я...

Голос Олександра Михайловича такий ніжний і спокійний:

— Це моя робота. Не перебивай старших: твоя справа слухати й виконувати! — блін, знов облажалась! Він же думає про неї... — Йти сюди не треба. Я постараюсь втихомирити нашу сухофрукту до того, як вирішимо, що робити далі. Йди готувати романтичний обід. Я не можу дочекатись тої смакоти, яку приготують твої ніжні ручки.

На сходах — ніби кисіль розлитий. Ноги грузнуть... Взяти себе в руки!.. Повітря густими збитими клубками дере в горлі. У голові гупає, а руки посиніли й трясуться. Кілька хвилин Світлана хоче заспокоїти пропасницю. Здається, аж люди бачать, як її калатає.

Передчуття і відчуття заважають зорієнтуватись. Кілька ребер розморожених заздалегідь для улюбленої молодой тушкованої капусти. Чоловіки люблять м'ясо, а капусту — навряд. Хочеться приготувати щось екзотичне, пекучо-жагуче, як сама пристрасть. Тіло то терпне, то тремтить. Як хочеться вхопити хоч крихту щастя після розчарувань і обломів сьогоднішнього дня! Так, Саша єдине, що в неї є. Тільки з ним вона зможе бути слабкою жінкою. І для того треба, щоб не було так, як з іншими. Треба стати чарівницею-відьмою. Щоб раз і назавжди. Щоб і думати не міг про іншу! Про жодну з тих, що крутяться-в'ються кругом нього.

Світлана зупиняється з вихору думок посеред власної кухні. Глибоко вдихає. Треба заспокоїтись. Ще кілька глибоких вдихів, ледь у голові не запаморочилось. Зате пройшов дроз в руках. Вона його мусить зачарувати, щоб не було так як... раніше... Шалена згадка про Ольгерда знов принесла сум'яття в душу. А, холера його бери! Хай йому Йолька годить. А я буду любити! І зроблю іншого щасливим. І всі мені ще позаздрять... Як Роксолані. Недаремно ж її називали зеленоокою відьмою? Головне, зробити цей вечір незабутнім і — все: так буде завжди. І є всі підстави так думати: минулий раз вийшов у них із Сашею куди кращим за позаминулий. А той — незрівнянно кращим за перший...

— У!.. Напевне, у мене є азіатське коріння. Як ти назвала це? Ханський плов? — Саша зачерпує на виделку останні зерна полби зі сегментиками печериць. Фужер із «Хванчарою» добуває ледь чутний дзенькіт з її фужера. В душу крізь примружені до щілинок очі вдаряє концентрований розряд і розсипається по тілу іскрами блаженного напруження.

— Плов-ачар... Може, твою пра-пра-прабабусю половчанку видали заміж за якогось руського князька? О, та ти — справжній половець — чорне волосся, темно-карі очі, ніс з горбинкою... вольове підборіддя... — дика степова енергія — ось що нуртує всередині цього чоловіка! Ось яка енергія розрядами кип'ятить Світланину кров. Світлана опустила очі. Треба показати, що вона може стримувати свої бажання, бо який же чоловік буде мати серйозні наміри, якщо жінка кинеється на нього сама?

— Ні! Напевно, що не так. Це мій пра-пра-прадід вподобав собі тут якусь вродливу волиняночку... І вона була подібна на тебе... — патока його слів переливається з губ в губи. Струм пристрасті миттєво біжить тілом, що вже заповнилось солодкими мріями, як електролітом.

Розряди блаженства в його пальцях, в його губах. У його тілі... Її спрага хоче напитись його кожною клітиною шкіри. Щоб катіони блаженства вкрили від п'яток до потилиці. Блузка — поганий провідник, джинси — зайва ізоляція...

Але Саші її одяг не заважає. Може, її тіло не настільки красиве для нього, щоб пестити? Світлана здригається. Розгублено, ніби виконує команди дресирувальника, піддається чітким вказівкам... Тільки б не

розчарувати його... І в ту саму секунду, коли тіло остаточно прокинулось і почало щось відчувати — він застогнав, дригнувся, як жаба, і сповз. А їй — ні кінчити, ні заспокоїтись...

— У твоїх інтересах, щоб на світ не з'явилися офіційні висновки експертизи стосовно «Повчань», — Світлана замружується. Силою волі змушує себе обернутись, глянути і полохливим поглядом оцінити ситуацію. Саша стоїть над нею й абсолютно байдуже вивчає стіну над диваном. — Бо якщо ненароком виявиться, що та книжка має особливу цінність — то, відповідно до п'ятого пункту статті вісімдесят четвертої нашого гуманного кримінального кодексу, для тебе це вилетіть у вісім років із конфіскацією майна. На тебе, наскільки я знаю, хатинка в Матвіївцях оформлена? Та, в котрій проживають татусь і матуся...

Кілька годин тому Світлана десь глибоко в душі надіялась, що книжка виявиться оригіналом п'ятнадцятого століття, а тепер — краще б вона була просто копією вісімнадцятого. Або взагалі макулатурою!..

У джинси хочеться заховати не тільки філейну частину, а заритися з головою. Мозок бухкає в черепній коробці, сором заливає обличчя. Незадоволеність і страх, що не задовольнила, змішуються в підсвідомості. Але його зовсім не цікавлять дурні жіночі переживання.

— Та й це гарантує тільки зменшення терміну. А от, якби ця книжка... була в мене... Ми б акуратно оформили правильні документи. Сама розумієш, у нас все правильно і чітко. Тоді я зможу порішати всі питання. Оленичка не заспокоїтись просто через акт. Треба книжку повернути. Ти завтра поїдь до Острога і забери її. Привезеш мені, а я все влаштую.

Світлана намагається зрозуміти, що зараз відбулось тут, на її ліжку. Світло в душі згасло, як перегоріла лампочка. Який невловимий запах горілого... А ще, хочеться довести йому, собі, всім, що все насправді краще ніж є. І вона краща, і Саша уважний...

— До речі: цікавий кулон у тебе. Де взяла? — розвернувся до неї спиною, бере сорочку, яку завчасно акуратно повісив на бильце стільця. Хочеться подивитись йому просто в очі, та вони тепер, як пеленою вкриті. І відвернувся ще...

Світлана переводить погляд з його широких плечей на свої груди. Срібний півмісяць з двома сиринами розгойдує ланцюжок. На іншому ланцюжку гойдається хрестик.

— Колт давньоруський. Я колись його після розкопок у своєму рюкзаку знайшла... Він мені удачу приносить... — ніби хотілось виправдатись, а вийшло?.. Згадка про Ольгерда кольнула в серце. Це ж їхні стосунки оберігали сирини... Це ж із ним вона зв'язана була двома срібними підвісками.

— «Птица Сириин мене радостно скалитися,
Веселит, зазывает из гнезд,
А напротив — тоскует-печалитися

Травит душу чудной Алконост» — цитує Саша. Пхикає, ніби чує її думки. Світлані стає настільки незручно, що червоніють навіть вуха. Та ні, він більше не свердлить ревним поглядом, відвернувся до дзеркала й швидко застібає сорочку.

— Встань, відкрий двері. Заодно глянь, чи нема в дворі нікого. Мені вже треба йти! — Світлана закриває обличчя руками. Чого так, якось... боляче. Хочеться змити напил незадоволення, якогось похмілля. Може, щось не так? Може, Світлана щось неправильно зрозуміла? Так, це просто через хвилювання про неї. Він же мусить усе влаштувати з прокуроршею. Він же мусить якось владнати справу, щоб і себе не підставити...

— Довго буду чекати? — і повітря наповнюється зовсім іншою енергією, яку Світлана так не хоче усвідомлювати. І не тому, що він поводить, як господар, а тому, що вона, як нікчемна раба, покірливо догоджає. Хто чого боїться, той того і раб.

Сьогоднішній вечір мав бути чимось сакральним, а його завершення — спільною молитвою... Магізмом! Чого він з нею, як з худобиною? Тобто, що вона зробила не так? Де не дотрималась ритуалу? Десь із підсвідомості вириває Ольгердів насмішкувато-запитальний погляд... А він же ж писав про це! Ще два роки тому писав. Ніби знав щось...

Кинулась до книжкової полиці.

Рвонула до себе українсько-польський літературний збірник.

Томик сам розкрився на уже не раз читаній сторінці.

Ото справді — сповнений є человек марноти і заздрості і завжди знайде для них привід. Заздрить Федір княжим дружинникам, ох і заздрить. І в чому — сказати встид! Не багатству їхньому, не

найгрізніша зброя держави, бо зберігає силу свою навіть тоді, коли безсилий меч. Сказав би він те краще його Олені, бо дивиться вже на нього з якимось насмішкуватим жалем, як на каліку чи недоростка...

Федір зітхнув, склав хроніку, що перекладав для князя Василька, загасив свічки.

Потривожена рипінням ложка Олена промурмотіла щось і повернулася до Федора спиною.

Все-таки скоро летить час....

Все змінюється з лякаючим шаленством, і світ перевертається. Ніби спіткнувся на бігу кінь і ти вилітаєш з сідла через ший, а перед очима небо і земля міняються місцями.

Князь Василько летить, стискаючи колінами кінські боки і не даючи спокою ні собі, ні коневі, ні супутникам. Щоб встигнути зустріти некликаних гостей чим ближче до кордону землі... Татарський посланець повістив, що темник Бурундай прийшов з мирними намірами. Але коли заможний татарин рушає в похід, хай навіть і з миром, то волоче за собою хмару війська, а таке число татар, навіть коли вони тільки п'ють, сплять і їдять, пустошать і поганяють землю, як сарана. Того й летить Василько Романович до прикордонного міста Волинської землі. Навіть не перевдягнувшись, як застав його за святковим столом у Володимирі татарський посланець.

Вчора сидів безклопінний на пишній учті, віддаючи за Андрія Чернігівського дочку Ольгу в колі родичів і ближніх бояр. Слухав хвали співців молодій і молодому, собі і братові Данилу — переможцеві Куремси.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ